

πώς έφραξε με κάθε τρόπο να τον ξεχάσει, αυτόν που ντροπάσε τ' όνομά τους και κατέστρεψε την ευτυχία της...

Κι' ύστερα, εξαντλημένος, βυθίστηκε σε μιá νάρκη.

Τό μεγάλο έγκορμής χτύπησε βαρεία δώδεκα φορές. 'Απ' τ' άνοιχτό μπαλκόνι έμπαινε τό φώς τού φεγγαριού. Μέσα στην κάμαρα τού κόντε, ή λάμπα που είχε άρησει άναμμένη ή Φραντζέσκα, έσβυσε.

'Ο 'Ανδρέας ξύπνησε άπότομα. Δέν άνειρευόταν. Δέν φοβότανε πειά. Τώρα ήταν ήσυχος. Τό κεφάλι του μόνο ήταν λιγάκι βαρú κ' έννοιεθε πως πονούσε σ' όλο του τό σώμα. Κρύωνε. 'Ηθελε δυος να σπαθής, να περπατήσει να βοή τά ρούχα του.

Τό φεγγάρι φώτιζε την κάμαρα. 'Ο 'Ανδρέας ντύθηκε και συλλογίστηκε να βοή τά χαρτιά της οικογενείας του, που ήταν σ' ένα συρτάρι τού κομού. Πρίν παραδοθεί στη δικαιοσύνη, ήθελε να τα κλοπήσει τά πράγματά του.

— Τά σπύρα; Που άφησα τό σπύρα;

'Ηθελε ν' άνάγη τή λάμπα.

'Εξαφνα όμως άκούστηκε ένας χτύπος κάτω στον κήπο.

Κι' έπειτα ή καγκελλωτή πόρτα έτρεξε.

'Ο 'Ανδρέας ήθελε να τρέξει στο μπαλκόνι και να κυττάξει κάτω. Μά δέν τολμούσε να περάσει τή φρετινή εκείνη ζώνη που άπλωνά τό φεγγάρι. Τόν είχε πιάσει πάλι ό φόβος. Τώρα έτρεμε...

'Άλλος χτύπος πάλι!... Ναι, κάποιος ήταν στον κήπο... Κάποιος μιλούσε, εκεί, κάτω άπ' τά παράθυρα, σιγανά... Κάποιος περπατούσε έλαφρά.

'Ο 'Ανδρέας, μ' ένα λήθημα, έτρεξε στο μπαλκόνι κ' άπόμεινε εκεί έκπληκτος, ασπασμένος. Δυό πρόσωπα, σκυμμένα κοντά στην πόρτα τού κήπου, φαινότανε άπ' τά έτύλιγαν κ' έδεναν κάποιο δέμα που ήταν μπροστά τό πόδια τους.

'Η 'Άννα Μαρία! 'Ηταν εκείνη, με τή γαλάζια έσάρκα της, δεμένη στο λαμίο. 'Εσπρώθη εξαφνα και τό φεγγάρι φώτισε τό πρόσωπό της. 'Ηταν έκεινή! 'Επειτα σπρώθηκε κ' ό άνδρας και κύτταξε έπάνω στο μπαλκόνι, χωρίς όμως να ίδή τόν 'Ανδρέα που είχε κρυφτεί στη σκιά και που δέν επίστευε στο μάτια του, νομίζοντας, ότι αυτά που βλέπει εινε σιές, σιές, σιές τής άρρωστης φαντασίας του. Γιατί ό άνδρας που άντίκρυσε ήταν ό Μάρκος: 'Ο Μάρκος Τζιάνι!...

'Η 'Άννα Μαρία άνοιξε σιγά την πόρτα τού κήπου και βγήκε. 'Ο Μάρκο Τζιάνι βγήκε κ' αυτός, κρατώντας ένα μπόγο. Με τ' άλλο χέρι άγκάλιασε τή νέα άπ' τή μέση κ' εκείνη έγειρε τό κεφάλι της στον ώμο του. 'Επέρασαν άργά μπρος άπ' τά κάγκελλα τού κήπου, μέσα στο άσπρο φώς τού φεγγαριού και χάθηκαν πίσω άπ' τά δέντρα....

'Ο 'Ανδρέας τότε γύρισε στο τραπέζι, άναψε ένα κερί, τρέμονας δόλοκληρος, βγήκε στο διάδρομο κ' ανέθηκε τή σκάλα.

'Η κάμαρα τής 'Άνας Μαρίας ήταν κατασκοτεινή. Μπήκε μέσα. Κανείς! Μόνο επάνω σ' ένα τραπέζι βρισκόταν ένα γράμμα. 'Ενα γράμμα άπ' την αδελφή του νωπό ακόμα. 'Η 'Άννα Μαρία το γράφε:

«*Εύχαριστώ, 'Ανδρέα! Τώρα μ' έκανες να τόν άγοπήσω πιο πολύ! 'Η τρέλλα σου εξαγγίζει αυτό που κάνω και που, πιστεψε με, δέν τό άποφάσιζα ως τώρα, μόνο και μόνο για σένα! Θα σκότωνες κ' έμένα μαζί του... 'Ο Θεός όμως μάς λυπήθηκε και τούς τρείς. Είμαι ευτυχισμένη τώρα, γιατί πηγαίνο να ζήσω μ' εκείνον που αγαπώ. Ζήσε κ' εσύ ευτυχισμένος τώρα πειά, που δέν σε βασανίζουν ή τύψεις... 'Εκείνος γλύτωσε! Εινε ζωντανός! Κι' ήθελε να με πάρη να φύγομε, για να παντρευτούμε, όπως ήταν τ' όνειρό μας».*

— Εινε ζωντανός! Φραντζέσκα! Εινε ζωντανός! φώναξε ό κόντες.

Τό σπύτι γίνηκε άνω—κάτω άπ' τίς φωνές. 'Η Φραντζέσκα έτρεξε κ' άπάντησε στη σκάλα τόν 'Ανδρέα. Κατέβαινε κρατώντας στο χέρι τό γράμμα και γελούσε σασημοδικά:

— Φραντζέσκα! Δέν τόν σκότωσα! Νά, κύττα! Διάβασε! Εινε ζωντανός! 'Ηταν έδώ πέρα! Κι' έφυγε με την 'Άννα Μαρία! Τήν έκλεψε... Πάνω να παντρευτούνε. 'Ο Θεός μαζί τους!... 'Ο Θεός μαζί τους!...

ΣΑΛΒΑΤΟΡ ΓΚΟΤΤΑ

ΠΑΡΟΜΙΜΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

'Η ώραία σπιτονοικοκυρά εινε πολύ επικίνδυνη, για τό πορτοφόλι τού νοικάρη της.

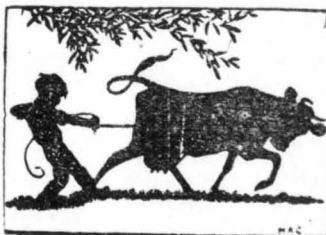
Σκωτσέζικη.

'Η τσέπη πούναι γεμάτη λεφτά, κάνει την καρδιά έλαφραία.

Δανική.

Τό άδειανό πορτοφόλι κάνει τόν άνθρωπο σοφό, μά παραπολύ άργά.

Πορτογαλλική.

ΓΝΩΜΕΣ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΙΣΙΟΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

'Η γυναίκα εινε πιο πικρή κ' άπ' τό θάνατο.

Σολομών.

'Η γυναίκα εινε τό πιο ώραίο και τό πιο πολύτιμο στολίδι που χάρισε ό Θεός στον άντρα.

Α δ γ. Γκυ γιά ρ

'Η άληθινή εγγενική γυναίκα έχει τούς ίδιους τρόπους και στο κομωτήριο της και στο σπίτι της και συμπεριφέρεται με την ίδια φιλοπονησία και στους κυριους και στους ύπηρέτες.

Κά ρ μ ε ν Σ ύ λ β α

Οι άντρες έχουν μεγάλο λάθος να νομίζουν, ότι ή γυναίκα φέμει διαφέρει άπ' τή δική τους. Κάνουν συνεπώς κάουσα να συντάσσουν νόμους που περιορίζουν τό στάδιο των γυναικών και την πνευματική ανάπτυξη τους.

Β ο σ β λ β ε ρ

Τό μικρό μυαλό τής γυναίκας εινε πολύ πιο κατάλληλο άπ' τό άνδρικό, προκειμένου για την εκτίμηση των μικρών ζητημάτων. Συμβαίνει δηλαδή μ' αυτό ότι και με τις μικρές πλάστιγγες, ή άποιες ζυγίζουν τά μικρά πράγματα που άκριβότερα άπ' τις μεγάλες.

'Ε μ μ. Ρ ο ί δ η ς

'Ο νοός τής γυναίκας δέν μπορεί να υποβληθής σε καμιά έκτίμηση. Εινε άνεκτίμητος.

Κόμης Π. Β ι α ζ έ μ σ κ ι

Πώς μπορεί να καταλάβη τις γυναίκες; Τό μειδιάμα τους άνταρσκει με τό βλέμμα τους, τά λόγια τους ύποσχομαι κ' ό ήχος τής φωνής τους άρνεύται, ένα ενάκι κ' ένα «χι» εινε ζυμωμένο μ' όλη τους την ύπαρξη.

Δ έ ρ μ ο ν τ ω φ

Τό ιδανικό κάθε γυναίκας εινε ν' άρέσει σ' όλους και συγχρόνως στον καθένα ιδιαιτέρως, για κάτι υ ξεχωριστό.

'Ο κ τ ά δ ι ο ς Φ ε ρ γ ι έ

'Η γυναίκα μοιάζει με τό μικρό παιδί. 'Όταν έπλημύσει κάτι τί, άμέσως έλλπει, περιμένει και πιστεύει άκαράδαντα, ότι ή έπιθυμία της θα εκπληρωθής.

Μ ο ν τ α ι ν

'Όσο λιγότερη αξία άποδίδει μιá γυναίκα στον έαυτό της, τόσο μεγαλειότερη αξία έχει.

Σ ε γ κ δ ρ

Δέν εινε δύσκολο πράγμα ν' άπατηθής ένας φρόνιμος άνθρωπος από μιá γυναίκα. Μονάχα ό μωρός δέν άπατάται, άλλα δαμάζεται.

Κ α Σ ε β ι ν ι έ

'Η γυναίκα εινε πάντοτε φρονιμότερη από ένα τετράποδο. 'Ενώ ό άντρας, όχι και πολύ σπάνια, εινε μωρότερος κ' άπ' τό ήλιώτερο ζώο.

Μ π ο υ α λ δ

'Η καρδιά τού άντρός συνήθως κυβερνείται άπ' τό λογικό. Στη γυναίκα όμως συμβαίνει τό αντίθετο.

Κ α Σ ε β ι ν ι έ

'Η ώραίες γυναίκες μοιάζουν με τούς άντρες που κατέχουν ύψηλα αξιώματα. 'Όλοι ύποκλίνονται μπροστά τους, όχι δυος και άφιλοκερώς.

Φ ε ρ ρ ι έ

'Όταν μιá γυναίκα δέν την κυττάζετε καθόλου, νομίζει ότι την άδικείτε, όταν την κυττάζετε πάρα πολύ, νομίζει ότι την προσβάλετε.

Β ο α τ ο ύ ρ

'Ο άντρας επιδιώκει πάντοτε τό όφελιμο, ή γυναίκα τό ώραίο. 'Άλλά και τούς δυό τους άνοσπά άπ' τό σκοπό τους τό άπολαυστικό και τό εύχάριστο.

Β ο α τ ο ύ ρ

'Αν θέλετε άνδρες ένδόξους και μεγάλους, μάθετε πρώτα στη γυναίκα τί θα πη μεγαλείο.

Ρ ο υ σ σ ό

'Όλες ή γυναίκες θα ήταν τίμες, αν ήταν ευτυχεις. Και θα ήσαν όλες ευτυχεις, αν ήταν δυνατόν νάχουν όλες καλούς άντρες.

Κ α Σ ε β ι ν ι έ

Τά πρώτα δάκρυα τής νεόπαντρης γυναίκας εινε για τόν άντρα της τό πρώτο βάπτισμα που παίρνει στη νέα του ζωή, όπως ακριβώς τό πρώτο βάπτισμα που παίρνει ό στρατιώτης στη μάχη, εινε τό βάπτισμα τού πυρός.

Σ τ ρ α τ η γ ό ς Π ο ν ι α τ ό β ο σ κ ι

'Η έλπίδες τής γυναίκας εινε σαν τις άχτίδες τού ήλιου, που δέν άντέχουν στην παραμικρότερη σκιά.

'Ε λ λ ι ο τ

'Η γυναίκα για τούς 'Αφρικανούς εινε ένα ζώο γεμισμένο, για τούς 'Ανατολίτες άντικείμενο πολυτελείας, για τούς Εθιοπιάους και τό ένα και τό άλλο.

Β α σ ι λ ι σ σ α ' Ε λ ι σ σ ά β ε τ